

Φάκελος βραβείσεων - Αικατερίνης Γκίκα (Α΄ Βραβείο)

Ήταν οκτώ το πρωί και άλλη μια συνηθισμένη μέρα στο γραφείο ξεκινούσε. Εννοείται πως για να φτάσω στο γραφείο του τρίτου ορόφου του υπουργείου εξωτερικών της Κύπρου, όπου εργάζομαι, είχα ξυπνήσει από τις έξι και μισή. Μας είχαν τονίσει τελευταία πως πρέπει να είμαστε τυπικοί στα ωράριά μας, να μην αργούμε στη δουλειά, διότι μόνο έτσι θα ξεπεράσουμε την οικονομική κρίση.

Μόλις κάθισα στη στρογγυλή καρέκλα του γραφείου, κινδύνευσα να πέσω, γιατί της έλειπε το ένα ροδάκι. Παραλίγο να δω τον ουρανό σφοντύλι, αλλά τελικά είδα ένα μεγάλο μπλε φάκελο με έγγραφα για διεκπεραίωση που μας είχαν αφήσει. Τι ζωντανό μπλε! Μου θύμισε το φόρεμά μου, που φόρεσα το προηγούμενο βράδυ στο φιλανθρωπικό γκαλά που διοργανώθηκε προς τιμήν του Υπουργού. Σε αυτά τα γκαλά πολλοί άνθρωποι με θέσεις, που έχουν τον τρόπο τους μαζεύονται, συντρώγουν και ενίοτε ενισχύουν κάποιον φιλανθρωπικό σκοπό. Εχθές λοιπόν ήμουν απαστράπτουσα στο γαλάζιο, κεντητό φόρεμά μου, αφού όλο το προσωπικό του υπουργείου ήμασταν προσκεκλημένοι! Δεν τη χάνεις τέτοια ευκαιρία... Βδομάδες σχεδιάζα τι θα φορέσω και από ποιον θα συνοδευτώ... Οι προτάσεις από τον συγγενικό και τον φιλικό μου κύκλο έπεφταν βροχή, αλλά τελικά – λόγω περικοπών – αποφασίστηκε να αλληλοσυνοδευτούμε, οι ελεύθεροι, από συναδέλφους του υπουργείου. Έπιασα λοιπόν αλλά μπρατσέτα τον κ. Αντωνάκη από το απέναντι γραφείο και μπήκαμε στη μεγάλη αίθουσα. Το κουαρτέτο εγχόρδων έπαιζε μια θεσπέσια μουσική και κάποιιοι προσκεκλημένοι ήδη δοκίμαζαν τα «χρυσά τους γοβάκια» στην πίστα. Ο Αντωνάκης μου πρότεινε να χορέψουμε, αλλά πραγματικά δε μου θύμιζε τον πρίγκιπα του παραμυθιού, οπότε είπα να κάνω κάποιες ωφέλιμες γνωριμίες. Ανακατεύτηκα με τον κόσμο. Παντού μπορούσες να δεις κοστούμια στην τρίχα και φορέματα από φιγουρίνια. Κοντοστάθηκα σε ένα γυναικείο πηγαδάκι. «Λοιπόν το θέμα μας είναι και πάλι τα παιδιά», είπε μια μεσήλικη κυρία. «Πάντα ανταποκρίνομαι σε φιλανθρωπικά γκαλά για παιδιά, που δεν έχουν κάποιον να τα μεγαλώσει», είπε η διπλανή της. «Απορώ γιατί τα φέρνουν στον κόσμο, αφού δεν μπορούν να τα φροντίσουν!», ακούστηκε από μια λίγο τσιριχτή φωνή, μιας νεαρής γυναίκας. «Αφού είναι υγιή ας γεννιούνται. Κακό κάνουν όσοι τα γεννούν ενώ δεν θα έπρεπε», είπε με πολύ αυστηρό ύφος μια ηλικιωμένη, μα πολύ καλοστεκούμενη κυρία. «Συγγνώμη, ψέλλισα, τι εννοείτε;». «Αγαπητό μου, υπάρχουν παιδιά που γνωρίζουμε ότι θα γεννηθούν άρρωστα. Αυτά δε θα έπρεπε να γεννιούνται!». Η ματιά της ήταν τόσο έντονη, όσο και το ύφος της. Ένα ρίγος με διαπέρασε. Δεν ήθελα να αντικρούσω αυτό που έλεγε, δεν είχα και κάποια συγκεκριμένη γνώμη για το θέμα, αλλά ο τόνος και το απόλυτο βλέμμα της με φόβισε. Ανατρίχιασα εκείνη τη στιγμή. Ανατριχιάζω και τώρα που τη θυμάμαι... Καλύτερα λοιπόν να την ξεχάσω. Νάτος πάλι ο μπλε φάκελος. Μετά από τόση ώρα και ήταν ακόμα στα χέρια μου. Ωχ... τι με περίμενε πάλι, σκέφτηκα. Κι όχι τίποτε άλλο, είχα ξεχάσει να πάρω και το κολατσιό απ' το σπίτι, το τοστ δηλαδή, που μου φέρνει κάθε μέρα η μητέρα μου αποβραδής. Το φτιάχνω με αγνά υλικά, μου λέει, για να μην παίρνεις από τα έτοιμα, που είναι επικίνδυνα για την υγεία. Η πολλή δουλειά είναι επικίνδυνη για την υγεία, της απαντάω πια κλασικά. Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη.

Όση ώρα σκεφτόμουν αυτά, ο μπλε φάκελος ακόμη με περίμενε. Κοίταξα να δω τι χαρτιά ήταν και αν χρειαζόταν να τα υπογράψω εγώ ή να τα δώσω στον προϊστάμενό μου. Τίποτα σημαντικό, τουλάχιστον έτσι νόμισα στην αρχή. Κάτι αποδείξεις του λογιστηρίου, έγγραφα αλληλογραφίας, ένα προσωπικό για τον υπουργό, κάποια έγγραφα για να σταλούν στην πρεσβεία μας στην Ελλάδα... Όπα και τι ήταν αυτό;

Ένα γυαλιστερό χαρτί με τη σφραγίδα του Κυπριακού κράτους. Α... πολύ περίεργο. Είχαμε να παραγγείλουμε στην υπηρεσία, τέτοιο ακριβό γυαλιστερό χαρτί πάνω από ένα χρόνο! Αρχισα να το περιεργάζομαι, να το γυρνάω δεξιά, να το γυρνάω αριστερά, να το χαϊδεύω για να δω πόσο λείο ήταν. Άναψα και το φως του γραφείου για να φανεί η γυαλάδα. Μάλιστα, μου ήρθε η ιδέα να κάνω αντικατοπτρισμό με το φως και να το ρίξω στα μάτια του Γρηγόρη που καθόταν αραχτός στο ακριβώς απέναντι γραφείο. Πλάκα θα 'χε. Δεν θα 'ξερε από πού του ερχόταν...

Όμως με σταμάτησαν τα μεγάλα χρυσά γράμματα στην κορυφή του χαρτιού. «Βράβευσις.» Αρχισα να εκνευρίζομαι. Τι; Θα γίνουμε και κριτική επιτροπή τηλεπαιχνιδιού; Αν είναι, να το ξέρω για να βάλω τα καλά μου. Ακούς εκεί, είχαμε τόση δουλειά και από πάνω μας στέλνουν και χαρτιά βραβεύσεων; Και ποιον θα βράβευε επισήμως το κράτος; Κατάλαβα, είπα από μέσα μου. Πάλι οι πολιτικοί μας αλληλοβραβεύονται. Ποιον θα βραβεύαμε; Μήπως κανέναν ιδιοκτήτη σούπερ μάρκετ, που κατέβασε τις τιμές στα ράφια με τρόφιμα που ήταν έτοιμα να λήξουν ή που έχουν λήξει ήδη; Ή μήπως βραβεύουμε κανέναν Έλληνα πολιτικό που έσωσε την Ελλάδα και θα 'ρθει από εδώ να σώσει και την Κύπρο;

Για να δω τι γράφει κάτω από τη βράβευση. Έ-ρρι-κα Ι-ω-ά-ννου; Ωχ... κατάλαβα. Καμιά σχεδιάστρια μόδας θα 'ναι ή καμιά καινούργια τραγουδίστρια που δεν την έχω μάθει ακόμα, θα ρωτήσω τη Νεφέλη από το δεύτερο όροφο του υπουργείου. Αυτή όλους τους ξέρει. Μπα.. η γυναίκα κανενός ποδοσφαιριστή θα 'ναι, που τη βραβεύει το Κυπριακό κράτος για την πολύτιμη προσφορά της στη σόου μπιζ. Είμαστε και πάλι πρωτοπόροι, πολύ μπροστά. Ευτυχώς που την βραβεύουμε εμείς πρώτοι, πριν το πάρει χαμπάρι η Ελλάδα και αρχίσει να της κάνει εξώφυλλα με ελαφρό ντύσιμο και αρχίσει και τη γυρίζει στις τηλεοπτικές εκπομπές για την πιο σπουδαία προσωπικότητα του 2013, λίγο πριν αλλάξει ο χρόνος. Ή μήπως καμιά επιχειρηματίας με πέντ'-έξι οφ σορ εταιρείες, που είναι και της μόδας και τη βραβεύουμε για να μας δώσει και μας κάτι; Ή μήπως για λόγους καθαρά διαφημιστικούς; Υπουργείο είμαστε, όχι διαφημιστικό γραφείο. Τόσα χρόνια δικηγόρος με ειδίκευση στις διεθνείς σχέσεις σπούδαζα και όχι διαφημίστρια.

Ωχ... πίσω από τη βράβευση υπάρχει ένα συνημμένο έγγραφο. Αρχίζω να το διαβάζω αργά-αργά. Μετά από λίγο δεν βλέπω να το διαβάσω, γιατί τα μάτια μου έχουν βουρκώσει. Μαζεύονται γρήγορα γύρω μου οι συνάδερφοι όλου του γραφείου. Κλαις; μου λένε. Έχεις κι άλλη μείωση μισθού ή μήπως κλαις επειδή δεν έφερες το κολατσιό σου σήμερα;

Σταματήστε τους φωνάζω δυνατά και αρχίζω να τους διαβάζω με τρεμάμενη φωνή το έγγραφο. «Το Κυπριακό κράτος έχει τη μεγάλη τιμή να βραβεύει την ηρωίδα Έρρικα Ιωάννου, ετών 35, για εξαιρετη πράξη μεγάλης ανδρείας. Με κίνδυνο της ζωής της έσωσε μια γυναίκα που πνιγόταν, παρασυρμένη από δυνατό θαλάσσιο ρεύμα σε παραλία της Λεμεσού. Σημειωτέον η γυναίκα που πνιγόταν είχε δυο ανήλικα παιδιά που θα έμεναν ορφανά. Το βραβείο θα απονεμίσει ο ίδιος ο υπουργός στο κοριτσάκι». Αμέσως δυο συνάδελφοι στο γραφείο με διέκοψαν. «Τι κοριτσάκι λες;». Μήπως δεν κατάλαβες πριν την ηλικία που έγραφε; Καλά δεν καταλαβαίνεις τι διαβάζεις;

Με ξανάπιασαν τα κλάματα. Η Έρρικα Ιωάννου πάσχει από σοβαρό σύνδρομο νοητικής στέρησης, γεγονός, που την κάνει να έχει νόηση περίπου τριών με τεσσάρων χρονών παιδιού. Είχε έλθει με τον παππού της διακοπές στην πατρίδα μας. Την ώρα που έκαναν μπάνιο, η παραλία ήταν γεμάτη, αλλά κανείς δεν άκουσε τις φωνές της γυναίκας, που πνιγόταν. Μόνο η Έρρικα άκουσε, άφησε τον παππού της, κολύμπησε δυνατά, όπως λένε οι αυτόπτες μάρτυρες, δεν φοβήθηκε τα κύματα, έπιασε τη γυναίκα απ' τα χέρια και την έβγαλε στην ακτή σώζοντας την.

Αμέσως μπήκαμε στο ιντερνέτ να αναζητήσουμε πληροφορίες για το περιστατικό. Και μάλιστα όλοι μαζί. Κανείς από τους συναδέλφους δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του, από τον κύκλο γύρω από το γραφείο μου. Διάβαζέ μας δυνατά Κατερίνα, μου είπαν όλοι. Καλά τέτοια πράξη; Θα έπρεπε να είχαν βουίξει τα κανάλια.. και 'μεις να τη μαθαίνουμε τώρα. Έχετε δίκιο παιδιά. Μάλλον τα μέσα ενημέρωσης ενδιαφέρονται για άλλα πράγματα και κυρίως για την πολιτική και όχι για τέτοιους πολίτες.

Δεν ήταν καθόλου εύκολο για την Έρρικα να κάνει μια τέτοια πράξη, διότι φυσούσε αρκετά και υπήρχε υπόγειο ρεύμα, που είχε τραβήξει στα ανοιχτά τη μητέρα των δύο παιδιών. Να φανταστείτε ο άντρας της δεν είχε πάρει χαμπάρι τίποτα, διότι ο πνιγμός είναι σιωπηλός. Η Έρρικα, μόλις έβγαλε τη γυναίκα στην ακτή με ασφάλεια, έτρεξε και αγκάλιασε τον παππού της, ο οποίος είχε ανησυχήσει. Και εκείνος την αγκάλιασε και την τύλιξε με την πετσέτα, για να μη κρυώσει. Μπράβο, κορίτσι μου, της είπε, γεμάτος περηφάνια. Φοβήθηκα παππού, είπε εκείνη. Μπράβο κορίτσι μου, της ξαναείπε. Να πάρουμε αμέσως τηλέφωνο τη μαμά και τον μπαμπά, να τους πούμε τι σπουδαία είσαι. Το ασθενοφόρο που αμέσως ήρθε, πήρε και τις δύο για να τις μεταφέρει στο νοσοκομείο για να σιγουρευτεί ότι και οι δυο τους ήταν καλά. Ο κόσμος στην παραλία είχε συγκινηθεί. Άλλοι σταυροκοπιόνταν, άλλοι ρωτούσαν από περιέργεια να μάθουν τι έγινε, άλλοι συνέχισαν το μπάνιο τους σαν να μην συμβαίνει τίποτε. Υπήρχαν όμως και οι περίεργοι. Αυτοί, που αντί να θαυμάσουν την πράξη και να πουν δόξα τω Θεώ, είπαν ότι το χαζούλι κοριτσάκι έτρεξε να βοηθήσει γιατί δεν καταλάβαινε τον κίνδυνο. Είχε άγνοια κινδύνου. Ντροπή... και μόνο ντροπή.

Η Έρρικα δεν έσωσε μόνο έναν άνθρωπο, έσωσε μια οικογένεια, χάρισε στα δύο παιδιά τη μητέρα τους. Δικαίωσε η Έρρικα τους γονείς της που της έδωσαν την καλύτερη αγωγή που μπορούσαν. Την είχαν γράψει σε δύο ειδικά σχολεία, την πήγαιναν κάθε μέρα στο κολυμβητήριο, την έμαθαν να αντιλαμβάνεται και να ακούει αυτό που εμείς οι άλλοι δεν μπορούμε και

κυρίως συζητούσαν για όλα μαζί της, της αφιέρωναν το χρόνο που δικαιούται κάθε παιδί και ακόμα παραπάνω. Και το κυριότερο την κράτησαν την Έρρικα οι γονείς της στη ζωή. Δεν την σκότωσαν, όταν οι εξετάσεις στην εγκυμοσύνη είχαν δείξει κάτι πολύ περίεργο. Ούτε την άφησαν σε ίδρυμα να παλεύει με το χρόνο παρατημένη. Αντίθετα την έκαναν ηρωίδα. Την έκαναν να σώσει έναν άνθρωπο, της μετέδωσαν το δικό τους ηρωισμό. Έδειξαν σε όλους εμάς ότι και σήμερα υπάρχουν ήρωες αληθinoί, έτοιμοι να θυσιάστουν, για να σώσουν τη ζωή του διπλανού τους. Αυτοί οι δυο γονείς και βέβαια και η Έρρικα είναι οι άνθρωποι της χρονιάς. Οι σημαντικότερες προσωπικότητες που αξίζουν κάθε βραβείο και κάθε έπαινο.

Μόλις τελείωσα, οι περισσότεροι στο γραφείο έκλαιγαν. Άλλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Είναι η πιο σπουδαία βράβευση για τους πιο σπουδαίους ανθρώπους και όλοι θα βρισκόμαστε εκεί για να τους χειροκροτήσουμε!

Το όνειρο... - Ευαγγελίας Νικολάου (Β΄ Βραβείο)

Κατά το τέλος της περσινής σχολικής χρονιάς είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω μια εκδήλωση κοντά στο οδόφραγμα του «Λήδρα Πάλας» στη Λευκωσία. Η Λευκωσία, δυστυχώς, είναι η μόνη διχοτομημένη πόλη της Ευρώπης! Είναι χωρισμένη, μοιρασμένη στα δύο, από το μαύρο καλοκαίρι του 1974. Τότε που ο Αττίλας κατακτητής μοίρασε ολόκληρη τη μικρή μας πατρίδα στα δύο και μαζί και την πρωτεύουσά μας, τη Λευκωσία! Βρισκόμουν συγκεκριμένα στο οίκημα που στεγάζει προσωρινά το δημαρχείο της κατεχόμενης Κερύνειας. Ο χώρος του προσφυγικού δημαρχείου ήταν στολισμένος με φωτογραφίες από τη γραφική Κερύνεια. Οι φωτογραφίες μου έφεραν στη μνήμη τις διηγήσεις της γιαγιάς μου για τη μορφιά της Κερύνειας μας. Αχ! Και τι δεν θα έδινα να μπορούσα να βρισκόμουν για λίγο εκεί. Ο πόθος αυτός όσο περνούσε η ώρα γινόταν και πιο έντονος.

Μετά το τέλος της εκδήλωσης κάναμε μια βόλτα. Περάσαμε δίπλα από τα συρματοπλέγματα. Τα συρματοπλέγματα της ντροπής, της αδικίας. Περπατώντας φτάσαμε μπροστά σε μια πινακίδα που έλεγε με μεγάλα γράμματα «ΑΛΤ». Εκεί αντιλήφθηκα με πικρία πως δεν μπορούσαμε να προχωρήσουμε άλλο. Απαγορευόταν.

Μπήκαμε στο αυτοκίνητο για την επιστροφή με το μυαλό μου να είναι γεμάτο εικόνες και σκέψεις όλων όσων είδα και άκουσα εκείνο το βράδυ. Ξαφνικά είδα ένα κατάλευκο περιστέρι να μας συνοδεύει στο ταξίδι μας. Τι ωραία θα ήταν να μπορούσα και εγώ να ταξιδέψω μαζί του. Συλλογιζόμουν ότι αν γινόταν αυτό, τότε καμιά πινακίδα με τη λέξη «ΑΛΤ», δεν θα με σταματούσε.

Μετά από λίγο το περιστέρι κάθισε πάνω στο παράθυρο του αυτοκινήτου. Με έκπληξη τ' άκουσα να μου ψιθυρίζει: «Έλα, μαζί μου μικρή, έλα, να σε πάω να δεις τις ομορφιές του τόπου που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν ο παππούς, η γιαγιά σου, οι γονείς σου». Χωρίς δεύτερη σκέψη αφέθηκα στις λευκές φτερούγες του περιστεριού και ξεκίνησα να κατευθύνομαι προς την όμορφη Κερύνεια. Την Κερύνεια, την πόλη του Κηφέα.

Ζήτησα από το περιστέρι να μου πει το όνομά του και μου είπε «Ελευθερία». Ελευθερία, σκέφτηκα, κάτι που περιμένουμε εδώ και χρόνια να έρθει στην πονεμένη πατρίδα μας. Με ρώτησε: «Κοριτσάκι μου, πού θες να σε πάρω;» και εγώ της ζήτησα να αρχίσουμε το ταξίδι μας από την εκκλησία. Τη γνώριζα μέχρι τώρα μέσα από τα λόγια, τις διηγήσεις της γιαγιάς μου. Ήρθε, επιτέλους η ώρα να τη δω και από κοντά. Ήρθε η ώρα να ανάψω ένα κεράκι και να προσευχηθώ στον άγιο προστάτη της Κερύνειάς μας. Δάκρυσα με αυτό που αντίκρισα. Η εκκλησία του Αρχάγγελου Μιχαήλ κτισμένη από το 1860 ήταν βουβή, ερειπωμένη, έτοιμη να καταρρεύσει. Έξω η αυλή της εκκλησίας ήταν γεμάτη αγριόχορτα που έφταναν μέχρι τα παράθυρα της οροφής. Μέσα στην εκκλησία οι σουβάδες άρχισαν να πέφτουν, οι εικόνες λεηλατημένες... «Γιατί τους επιτρέπεις να κάνουν τέτοιες βαρβαρότητες, Αρχάγγελέ μου Μιχαήλ;» ψιθύρισα χωρίς να το θέλω.

Στεναχωρήθηκα πολύ από όλα αυτά και είπα στην Ελευθερία να προχωρήσουμε, να πάμε στον ακοίμητο φρουρό της Κερύνειάς μου, το γνωστό σε όλους μας κάστρο της Κερύνειας. Άρχισε τότε να πετά ψηλά και να κατευθύνεται προς το εκεί. Εγώ έβλεπα όλη αυτή τη ομορφιά, τη γαλαζοπράσινη θάλασσα, τις γραφικές ακτές και δάκρυζαν τα μάτια μου. Αγωνιούσα να δω το κάστρο να δεσπόζει του μικρού λιμανιού της πόλης. Σε πολύ λίγα λεπτά φανερώθηκε μπροστά μου. Ένιωσα ένα ρίγος να διαπερνά το σώμα μου. Έβλεπα για πρώτη φορά το κάστρο. Ένα κάστρο πλούσιο σε ιστορία. Μια χειροπιαστή, ζωντανή μαρτυρία για τις περιπέτειες που πέρασε αυτός ο βασανισμένος τόπος και περνά ακόμα. Στέκει εκεί όρθιο, αγέρωχο και μας περιμένει. Οι επιθέσεις των πολλών κατακτητών που πέρασαν από το νησί, η αλμύρα της θάλασσας, οι πολλές πληγές του, δεν του στέρησαν τίποτα από την ομορφιά και την αίγλη του.

Μπήκα μέσα με πολλή λαχτάρα και είδα τις μεγάλες αίθουσές του, τα παράθυρα με τις πολεμίστρες να αγναντεύουν το πέλαγος. Πόσο περήφανη ένιωσα. «Έλα τώρα Ελευθερία. Πάμε και στο μουσείο του κάστρου! Πάμε να δούμε και το καράβι της Κερύνειας που βρίσκεται εδώ». Η γιαγιά μου μιλούσε με νοσταλγία για αυτό το καράβι. Ήταν ένα εμπορικό καράβι του τέταρτου αιώνα με πολλά αγγεία, νομίσματα. «Κάποια μέρα Ελευθερία μου, θα γίνει και πάλι δικό μας. Πάντα θα είναι ελληνικό, όσα χρόνια και αν περάσουν!».

«Και τώρα πού πάμε;» ρώτησε η Ελευθερία. Η αλήθεια είναι ότι είχαμε πολλά να δούμε εδώ στην Κερύνεια. Όμως ήθελα να πάμε σε έναν ελαιώνα. Το γιατί θα της το ομολογούσα μετά. Ο ελαιώνας βρίσκεται πέντε χιλιόμετρα έξω από την πόλη της Κερύνειας. Τον αντίκρισα και άρχισαν δάκρυα να κυλούν από τα μάτια μου.

Η Ελευθερία ρωτούσε επίμονα να μάθει γιατί κλαίω. «Τι συνέβη εκεί» με ρώτησε, σκουπίζοντας τα μάτια μου. «Αχ, Ελευθερία μου, εδώ χάθηκε ο αδελφός της γιαγιάς μου. Ήταν ένα παλικάρι 23 μόλις χρονών. Είχε δυο παιδιά, που όμως αυτά δεν θυμούνται καθόλου τον πατέρα τους. Σε αυτό το σημείο βρέθηκαν σε ομαδικό τάφο δώδεκα συγχωριανοί μας. Τους βρήκαμε μετά από 38 χρόνια. Μετά από 38 χρόνια, τους θάψαμε. Μετά από 38 χρόνια αναπαύτηκε επιτέλους η ψυχή τους. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο θεός μου. Η

γιαγιά μου ακόμα πονά για τον αδερφό της. Τα παιδιά του μεγάλωσαν χωρίς το πατρικό χέρι. Χωρίς να πουν την λέξη “πατέρα”».

Η γυναίκα του πάντα εκεί με ένα βλέμμα γεμάτο πόνο! Αυτή και τόσες άλλες σύζυγοι, μάνες, αδελφές! Έκοψα κάποια κλαδιά ελιάς, σχημάτισα σταυρό και τον έβαλα στο σημείο που βρέθηκαν όλοι αυτοί οι νεκροί! Πόσες πληγές ανοίγει πάντα ο πόλεμος. Πληγές που δύσκολα κλείνουν! Ή δεν κλείνουν ποτέ.

«Έλα τώρα και δεν έχουμε πολύ χρόνο. Πού αλλού θέλεις να πάμε;» με ρώτησε το περιστέρι. «Θέλω να πάμε στο Καραβά και στην Λάπηθο τώρα» το παρακάλεσα. Με ένα φτερούγισμα φτάσαμε. Είδαμε μπροστά μας τον Καραβά. Έναν Καραβά αγνώριστο. «Μα πού πήγανε αυτές οι όμορφες πορτοκαλιές του Καραβά; Αυτές που όταν άνθιζαν την άνοιξη μοσχοβολούσαν σε όλο το χωριό; Πού χαθήκανε;». Φαίνεται δεν άντεξαν τόσο φαρμάκι και μαράθηκαν και αυτές σαν τους ανθρώπους. Τουλάχιστον αυτές έγιναν ένα με τη γη που τις γέννησε. Δεν ξεριζώθηκαν όπως τους ανθρώπους που τις φύτεψαν, που τις ανάστησαν.

Με αυτές τις σκέψεις προχωρήσαμε λίγο πιο κάτω. Κατευθυνθήκαμε προς το ξακουστό κεφαλόβρυσο του Καραβά. Τα γάργαρα νερά του πότιζαν όλους τους πορτοκαλώνες και τα λεμονόδεντρά μας. Το νερό αυτό κινούσε και ένα νερόμυλο που ήταν ένα μεγάλο αξιοθέατο του Καραβά.

Πιο πέρα προς τη θάλασσα η εκκλησία της Αχειροποίητου. Αυτή η εκκλησιά δεν χτίστηκε από ανθρώπινο χέρι, όπως λέει ο θρύλος. Προχωρούσαμε με πόνο στην ψυχή.

Προχωρήσαμε με πόνο στην ψυχή για τη Λάπηθο. «Εδώ, Ελευθερία μου, στις σπηλιές του χωριού αυτού που βρίσκονται στους πρόποδες του Πενταδάχτυλου κρυβόταν η γιαγιά μου με τα αδέρφια της όταν ξεκίνησε ο πόλεμος από την εισβολή του 1974. Και αυτό το χωριό μοσχοβολούσε από τους λεμονανθούς όταν άνθιζαν οι λεμονιές και οι πορτοκαλιές του. Τα ματσικόριδα και τα κυκλάμινα ήταν στολίδια για όλη τη Λάπηθο».

Είδαμε από ψηλά την εκκλησία της Αγίας Αναστασίας και της Αγίας Παρασκευής κτισμένη πάνω σε ένα βράχο. Βλέποντάς τον θυμήθηκα το στίχο του ποιητή «κι η θέληση μας βράχος». Ναι, γεμάτοι θέληση και αποφασιστικότητα θα διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν. Όσα χρόνια κι αν περάσουν ο τόπος μας θα ξαναγίνει και πάλι ελεύθερος.

Τώρα καταλαβαίνω τα λόγια της γιαγιάς μου ότι το χωριό της ήταν ένας παράδεισος... Ήταν ακόμα και σήμερα στα αλήθεια παρόλη τη λεηλασία και την προσπάθεια της αλλαγής που έκαναν ο Τούρκοι κατακτητές.

Ξαφνικά άκουσα μια φωνή να μου λέει: «Ευαγγελία φτάσαμε!» Η Ελευθερία άνοιξε τις φτερούγες της και πέταξε γρήγορα ψηλά. Το όμορφο, ονειρεμένο μου ταξίδι διακόπηκε. Με μιας βρέθηκα και πάλι στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Γεμάτη εικόνες, γεμάτη συναισθήματα, γεμάτη σκέψεις, γεμάτη ελπίδα.

Πρέπει όλοι μας να ελπίζουμε, να αγωνιζόμαστε, να απαιτούμε. Απαιτούμε, διεκδικούμε την επιστροφή. Απαιτούμε το δικαίωμα να γνωρίσουμε, να ζήσουμε, να χαρούμε τα χωριά, τις εκκλησίες μας. Κάθε τι που μας στέρησαν απότομα, βίαια οι κατακτητές, θέλω κι εγώ μια μέρα να ζήσω στον «παράδεισο» αυτό που έζησε η γιαγιά μου. Να ζήσω στην Κερύνεια μας!

«Η γης δεν έχει κρικέλια για να την πάρουν στον ώμο και να φύγουν».

Καπετάνισσα - Όλγας Διαμάντη - Μανδαμαδιώτη (Γ΄ Βραβείο)

Αχ αυτή η θάλασσα!!! Απρόβλεπτη, πλανεύτρα, ξελογιάστρα, μπορεί να σε μαγέψει μ' ένα μόνο της βλέμμα.

Η Μυρτώ τη λάτρευε τη θάλασσα, από μικρό παιδί. Κάθονταν με τις ώρες και τη χάζευε, κάνοντας όνειρα και σχέδια για το μέλλον. Χάνονταν μες στο απέραντο γαλάζιο της. Ήθελε να ταξιδέψει και να τα δει από κοντά αυτά τα ονειρεμένα μέρη για τα οποία της μιλούσε ο παππούς της, ο κυρ Θόδωρας. Η αγάπη της άλλωστε για τη θάλασσα στον παππού της οφειλόταν.

Από πολύ μικρή η Μυρτώ ακολουθούσε τον παππού της, μαζί στο ψάρεμα, μαζί παντού. Ώρες ατελείωτες της μιλούσε για τη ζωή του, τα ταξίδια και τις χώρες που είχε επισκεφτεί. Βλέπετε, καπετάνιος στα νιάτα του ο κυρ Θόδωρας. Την αγαπούσε πάρα πολύ τη Μυρτώ, το μοναδικό του εγγόνι, όμως και η Μυρτώ είχε υπερβολική αγάπη στον παππού της. Ήταν το φιλαράκι της, ο κολλητός της, ο άνθρωπος που εμπιστευόταν πιο πολύ απ' όλους.

Μια μέρα κι ενώ ψάρευαν στ' ανοιχτά, η Μυρτώ, ήταν δεν ήταν τότε πέντε χρονών, σηκώθηκε απότομα όρθια με ύφος σοβαρό και γεμάτο αποφασιστικότητα και είπε στον κυρ Θόδωρα: «Καπετάνισσα, καπετάνισσα θα γίνω παππού όταν μεγαλώσω». Ο κυρ Θόδωρας έβαλε τα γέλια. Η Μυρτώ θύμωσε και του είπε με σοβαρό ύφος: «Γιατί γελάς παππού; Επειδή είμαι κορίτσι; Δεν μπορούν τα κορίτσια να γίνουν καπετάνισσες;» Τότε ο κυρ Θόδωρας σταμάτησε να γελάει και με σοβαρό ύφος κι εκείνος της απάντησε: «Φυσικά και θα γίνεις καπετάνισσα. Η πιο καλή καπετάνισσα του κόσμου. Όμως θα πρέπει πρώτα να γίνεις καπετάνισσα της ζωής σου και να μην ξεχνάς Μυρτώ πως ό,τι και να γίνεις πάνω απ' όλα να γίνεις “άνθρωπος”».

Η Μυρτώ κάθισε κάτω και συνέχισε να ψαρεύει, όμως φαινόταν προβληματισμένη. Δεν μπορούσε με το μικρό της μυαλουδάκι να καταλάβει τι εννοούσε ο παππούς της. Τι σημαίνει «Καπετάνισσα της ζωής σου;». Εμ το άλλο;

«Να γίνεις πάνω απ' όλα άνθρωπος». «Μα δεν είμαι άνθρωπος; Τι είμαι;». Ώρες-ώρες η Μυρτώ δεν μπορούσε να καταλάβει τον παππού της. Κι όταν τον ρωτούσε, εκείνος απαντούσε: «Όταν θα μεγαλώσεις, θα μάθεις».

Από εκείνη την ημέρα πάντως, ο κυρ Θόδωρας φώναζε την εγγονή του «καπετάνισσα», σπάνια τον άκουγες να τη φωνάζει με το όνομά της.

Ένα κρύο χειμωνιάτικο απόγευμα η Μυρτώ και ο παππούς της είχαν κατεβεί στο μικρό λιμανάκι του χωριού για να σιγουρέψουν τη βάρκα τους από την κακοκαιρία.

Ξάφνου, ακούστηκε κλάμα μωρού και ο κυρ Θόδωρας τρομαγμένος έτρεξε στην πίσω μεριά του λιμανιού.

–Καπετάνισσά μου γρήγορα, φώναξε στη Μυρτώ, φέρε το κινητό απ' το αυτοκίνητο γρήγορα, είπε ξανά με φωνή γεμάτη αγωνία.

Η Μυρτώ έκανε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και σαν πήγε πίσω από το λιμάνι αντίκρισε μια εικόνα που έμεινε για πάντα χαραγμένη στην ψυχή της και της έμαθε τι θα πει άνθρωπος.

Λαθρομετανάστες! Τους είχαν ξεβράσει τα κύματα. Άνθρωποι ταλαιπωρημένοι, φοβισμένοι, με ρούχα κουρελιασμένα και σχεδόν λιπόθυμοι από το κρύο.

Ανάμεσά τους μια μάνα με ένα μωρό στην αγκαλιά. Ο παππούς της κάλεσε το ασθενοφόρο έβγαλε το μπουφάν του και σκέπασε το μωρό. Έπειτα πήρε τη γυναίκα και το μωρό μες στο αυτοκίνητο, άναψε το καλοριφέρ και προσπάθησε να ζεστάνει το μωρό.

–Παππού, ρώτησε η Μυρτώ, τι θα απογίνουν;

–Θα πάνε στο νοσοκομείο να τους δοθούν οι πρώτες βοήθειες κι όταν συνέλθουν θα μεταφερθούν στο κέντρο λαθρομεταναστών;

–Παππού να τους βοηθήσουμε; Να τους πάρουμε στο σπίτι μας να τους φροντίσουμε;

–Αν μας επιτρέπεται θα το κάνουμε, της απάντησε ο παππούς της.

–Και ποιος θα μας το απαγορεύσει; ρώτησε η Μυρτώ με βλέμμα γεμάτο απορία.

Σκέφτηκε η Μυρτώ: «Και ποιος αναγκάζει τους ανθρώπους να φεύγουν απ' τις πατρίδες τους σαν κυνηγημένοι;» «Ο πόλεμος; Η βία; Η πείνα; Η εξαθλίωση;». Το μυαλουδάκι της είχε γεμίσει με ερωτηματικά και ένα μεγάλο «γιατί». «Γιατί οι άνθρωποι αλληλοσκοτώνονται; Γιατί υπάρχουν στη γη άνθρωποι και παιδιά που υποφέρουν από πείνα και λιμοκτονούν;».

Η Μυρτώ καθόταν λυπημένη, σκεπτική. Ξαφνικά κοίταξε τον παππού της και φώναξε γεμάτη θυμό.

–Εγώ μπορώ!

–Τι μπορείς καπετάνισσά μου;

–Μπορώ ν' αλλάξω τον κόσμο αυτό! Θα μεγαλώσω, όσο όμως μεγαλώνω, η ψυχή μου θα μείνει ίδια, αγνή και καθαρή, όπως τώρα που είμαι παιδί. Όλα τα παιδιά μαζί μπορούμε ν' αλλάξουμε τον κόσμο αυτό, να φτιάξουμε έναν κόσμο από αγάπη και σεβασμό στο συνάνθρωπό μας. Θα φτιάξουμε νόμους που θα απαγορεύεται η πείνα, η κακία, η εξαθλίωση, θα αγκαλιάσουμε όλους τους

ανθρώπους με αγάπη, πέρα από σύνορα, χώρες και θρησκείες. Η αγάπη και το δικαίωμα να ζουν ελεύθερα και με αξιοπρέπεια είναι για όλους!

Ο κυρ Θόδωρας είχε μείνει να την κοιτάζει, όπως τότε που του είχε πει ότι θα γίνει καπετάνισσα, όμως αυτή τη φορά δεν έβαλε τα γέλια, αλλά δάκρυσε, την έσφιξε στην αγκαλιά του και της είπε: « Καπετάνισσά μου μεγαλώνεις και όσο πιο πολύ μεγαλώνεις τόσο πιο περήφανο με κάνεις. Γιατί πάνω απ' όλα γίνεσαι άνθρωπος καπετάνισσα μου.. Άνθρωπος!!!

Ένα παράξενο συμβούλιο - Χρήστου Γιαννούλη (Α΄ Έπαινος)

Εκείνο το βράδυ κανένα γράμμα δεν κοιμήθηκε. Το ελληνικό αλφάβητο είχε πάρει την απόφασή του. Σύμφωνα και φωνήεντα ανυπομονούσαν πάνω στα πλήκτρα του υπολογιστή. Μόλις ο νεαρός Πέτρος, που κάθε μέρα όλο κάτι έψαχνε και κάτι έγραφε στο διαδίκτυο, θα πήγαινε για ύπνο, εκείνα θα έκαναν συμβούλιο...

Είχαν απελπιστεί πια να περιμένουν μάταια μήπως τα χρησιμοποιήσει ο Πέτρος. Όλο με ξένα ψηφία έγραφε, μία γλώσσα που είχαν ακούσει να την ονομάζει «γκρικ-λις». Υπήρχε στ' αλήθεια τέτοια γλώσσα; Τα ελληνικά γράμματα δεν ήξεραν κάτι τέτοιο. Μα αυτό που τους ένοιαζε τώρα ήταν η δική τους τύχη. Θα συνέχιζαν να παραμένουν στα αζήτητα; Θα τα προσπέρναγε ο Πέτρος σαν να μην υπάρχουν; Γιατί;

Με τέτοια απογοήτευση και απραξία είχαν θυμώσει πολύ τα ελληνικά γράμματα. Ένιωθαν αδικημένα. Η κατάσταση είχε φέρει γκρίνια. Τα Σύμφωνα δεν Συμφωνούσαν πια. Τα Φωνήεντα δεν Φώναζαν πια. Κάθονταν αμίλητα και μελαγχολικά.

- «Γράφοντας γκρικ-λις δεν μας Σέβονται», είπε το Σ.
- «Είναι σαν να μας Διαγράφουν», συμπλήρωσε το Δ.
- «Απλώς κάποιες φορές μας Ξεχνούν», είπε πιο συγκρατημένα το Ξ.
- «Όχι, δεν μας ξεχνούν. Πώς να μας ξεχάσουν; Στα ελληνικά σκέφτονται και μιλούν. Στο Γραπτό λόγο όμως υπάρχει το πρόβλημα», είπε το Γ.
- «Ας Αλλάξουμε λοιπόν αυτήν την κατάσταση!», αναφώνησε το Α.
- «Αν διάβαζαν Βιβλία, θα Βοηθούσε πολύ», είπε το Β.
- «Μας Προσβάλλει η συνήθεια των γκρικ-λις», σχολίασε Πικραμένο το Π.
- «Εμείς όμως Ζούμε!», Ζώηρεψε το Ζ. «Αιώνες τώρα! Η ιστορία και η φιλοσοφία έμειναν Ζωντανές χάρη σ' εμάς». «Και η Λογοτεχνία!», συμπλήρωσε το Λ.
- «Και Ταξιδέψαμε παντού! Ταξίδι σε όλους τους πολιτισμούς του κόσμου!», πετάχτηκε το Τ.
- «Χαρίσαμε τη σοφία! Χαράξαμε νέους δρόμους στην ανθρώπινη σκέψη!», είπε Χαρούμενο το Χ.
- «Θα Ζητήσουμε λοιπόν να αλλάξει αυτή η συνήθεια!», συνέχισε το Ζ.
- «Ναι! Να βάλουμε τα Δυνατά μας!», είπε Δυναμικά το Δ. «Να κάνουμε ένα κλικ και να γράφει πια στα ελληνικά ο Πέτρος!».
- «Όλοι μαζί να προσπαθήσουμε! Όλοι μαζί!», φώναξε το Ο.

–«Ναι! Ναι!», συμφώνησε το Ν.
–«Ελάτε! Ας Επιμείνουμε!!!», Ενθουσιάστηκε το Ε.
«Μα εμείς πώς να Καταφέρουμε Κάτι τέτοιο; Το Κλικ πρέπει να το Κάνει ο ίδιος ο Πέτρος», είπε το Κ.
–«Και οι Φίλοι του!», συμπλήρωσε το Φ.
–«Μπορούμε λοιπόν να του ετοιμάσουμε ένα ωραίο Μήνυμα!», είπε το Μ.
–«Υπέροχη Ιδέα!», πετάχτηκαν το Υ και το Ι.
Σκέφτηκαν, ξανασκέφτηκαν και αποφάσισαν.
Το μήνυμα θα έλεγε:
Όλες τις γλώσσες να αγαπάς.
Να τις μαθαίνεις και να τις εκτιμάς.
Όμως τα ελληνικά μην τα παραπετάς.
Είναι η μητρική σου γλώσσα. Μπορείς και το ξεχνάς;
Άρχισαν λοιπόν να χοροπηδούν με όλη τους τη δύναμη πάνω στα πλήκτρα, με την κατάλληλη σειρά βέβαια, ώστε να γράψουν το μήνυμά τους.
–«Τι Ωραία! Τι Ωραία!», έλεγε το Ω.
–«Προσέξτε μην κάνουμε Λάθη!», συμβούλεψε το Λ.
–«Μην τα κάνουμε Θάλασσα!», πρόσθεσε το Θ.
–«Προσέξτε και την Ορθογραφία!», είπε σοβαρό το Ο.
–«Μη Βιάζεστε! Το Βράδυ είναι δικό μας!», είπε καθησυχαστικά το Β.
–«Ψέματα! Έχει περάσει η ώρα!», είπε το Ψ.
–«Σε λίγο θα προβάλλει ο Ήλιος!», ανησύχησε το Η.
–«Ελάτε να δουλέψουμε με Ρυθμό! Το Ρολόι δείχνει ότι προλαβαίνουμε!», είπε το Ρ.
Και τελικά...
–«Να το! Να το! Έτοιμο!», ανακοίνωσε το Ν.

Το επόμενο πρωί ο Πέτρος, μόλις άνοιξε τον υπολογιστή του, βρήκε αυτό το παράξενο μήνυμα. Δεν έφαξε να βρει ποιος του το είχε στείλει. Προσπάθησε όμως να καταλάβει το νόημά του. Το σκέφτηκε καλά. Αντί για «γκρικ-κλικ», θα έκανε απλώς ένα «γκρικ-κλικ»!

Άρχισε να γράφει στα ελληνικά. Και του άρεσε όλο και περισσότερο. Πόσες όμορφες ελληνικές λέξεις θυμήθηκε! Ένιωθε περήφανος για τη μητρική του γλώσσα. Άσε που ξαναθυμήθηκε και τους κανόνες της ορθογραφίας! Έστειλε μάλιστα το μήνυμα και στους φίλους του. Και αυτοί σε άλλους φίλους τους. Και εκείνοι σε άλλους. Και σιγά σιγά το ελληνικό αλφάβητο στους υπολογιστές ζωντάνεψε ξανά!!!

Ο κόσμος του Τομ - Άννας-Όλγας Γεροντή (Β΄ Έπαινος)

Και ξαφνικά, η πόρτα του μεγάλου εργοστασίου ανοίγει. Ο Τομ, η μικρή κονσέρβα για γάτες, βλέπει για πρώτη φορά το φως της ημέρας. Είναι κλεισμένος σε μια κούτα μαζί με άλλες είκοσι κονσέρβες. Ευτυχώς είναι γνωστός με τους πιο πολλούς. Το φορτηγό θα τους μεταφέρει στο μεγάλο σούπερ μάρκετ και είναι χαρούμενος για το ταξίδι του. Αργά το απόγευμα ο Τομ έχει αγχωθεί πάρα πολύ. Ο καλός του φίλος, ο Αλουμινούλης, είχε κλειστοφοβία και άρχισε να φωνάζει.

–Πότε θα βγούμε από αυτήν την κούτα; Έχω σκάσει! Θέλω φως και αέρα!

Ο Τομ του είπε να κάνει υπομονή. Επιτέλους το φορηγάκι σταματάει μπροστά από το μεγάλο σούπερ μάρκετ. Ο οδηγός ξεφορτώνει την κούτα και ένας υπάλληλος τη βάζει μέσα και αρχίζει να την ανοίγει.

–Παραλίγο να σκάσω! είπε ο Αλουμινούλης.

Ο Τομ ήταν πιο ψύχραιμος. Κοίταζε γύρω-γύρω το χώρο ενθουσιασμένος. Βρισκόταν στο ράφι με τις γατοτροφές πάνω-πάνω και ο Αλουμινούλης από κάτω. Τις πρώτες μέρες χάζευε τον κόσμο που περνούσε από το διάδρομο. Η αγαπημένη του υπάλληλος, η Ρίτα, τον έφτιαχνε κάθε μέρα. Όταν κάποιος διάβαζε την ταμπέλα και τον έπιανε ενθουσιαζόταν πολύ.

–Ήρθε η ώρα να με διαλέξουν και να με πάνε στο σπίτι τους! είπε ο Τομ όλο χαρά.

–Α!!! Σταμάτα πια με τρέλανεσ, φώναξε ο Αλουμινούλης.

Το βράδυ που τα φώτα έκλειναν μιλούσαν και με άλλα προϊόντα από τα απέναντι ράφια. Κάποια από αυτά είχαν έρθει δύο και τρεις φορές στα ράφια αυτού του σούπερ μάρκετ. Όμως ο Τομ δεν καταλάβαινε πώς.

Οι μέρες περνούσαν και οι περισσότερες κονσέρβες είχαν πουληθεί. Σήμερα θα έφευγε και ο καλύτερος του φίλος. Την ώρα που ο πελάτης πήρε τον Αλουμινούλη, ο Τομ ένιωσε ξαφνικά μόνος.

–Γεια σου φίλε! Ελπίζω να τα ξαναπούμε κάποτε! του φώναξε λυπημένα ο Τομ.

–Γεια σου Τομ! Θα μου λείψεις! Πάω για κατανάλωση! του απάντησε ο Αλουμινούλης.

Εκείνο το βράδυ, όταν τα φώτα του διαδρόμου έσβησαν, ο Τομ για πρώτη φορά φοβήθηκε. «Και αν δεν με πάρει κανείς; Τι θα κάνω; Θα μείνω για πάντα εδώ... μόνος;» σκεφτόταν σιωπηλά. Το πρωί η Ρίτα τον πλησίασε και τον έβαλε σε άλλη θέση, πιο χαμηλά. Από πάνω έβαλε μια ταμπέλα «ΠΡΟΣΦΟΡΑ 0,90 ΛΕΠΤΑ». Ο διάδρομος γέμισε με κόσμο. Ένα κοριτσάκι έπιασε τον Τομ και είπε:

–Μαμά! Πήρα κονσέρβα για το γατάκι μας!

Ο Τομ τα έχασε. Πέρασε από το ταμείο, χαιρέτησε τη Ρίτα και βγήκε από το σούπερ μάρκετ. Το νέο του σπίτι ήταν ζεστό και όμορφο. Το κοριτσάκι το έλεγαν Βασιλική και έπιασε αμέσως τον Τομ, τον άνοιξε και έδωσε τη μισή κονσέρβα στο γατάκι της, την Άρτεμι. Επιτέλους ένιωσε χρήσιμος! «Τώρα θα με λατρεύουν, όλοι θα ψάχνουν για να με βρουν στα ράφια», σκεφτόταν με ενθουσιασμό.

Παρατηρούσε κάθε μέρα πώς ήταν η οικογένεια αυτού του σπιτιού. Φωνές, χαρές, φαγητά και αγκαλιές. Θυμόταν το εργοστάσιο και τους φίλους που έκανε μέχρι τώρα. Ήταν χαρούμενος. Την επόμενη μέρα, η Βασιλική φώναξε

το γατάκι της και έβγαλε τον Τομ από το ψυγείο. Τον άδειασε στο πιατάκι για το γατάκι της και τον έριξε στα σκουπίδια. Η μαμά της έπιασε τον Τομ και είπε στη Βασιλική:

–Θα ήταν καλύτερο να πάμε τα σκουπίδια για ανακύκλωση. Τι λες; και έβαλε τον Τομ σε μια χάρτινη σακούλα.

–Τι είναι η ανακύκλωση; σκέφτηκε ο Τομ.

Μέσα στη σακούλα υπήρχαν και άλλα κουτιά ίδια με εκείνον. Όταν γέμισε η χάρτινη σακούλα η Βασιλική με τη μαμά της πήγαν και την άδειασαν στον ειδικό κάδο. Εκεί ο Τομ βρήκε κάποιους γνωστούς και από κάτω άκουσε μια φωνή...

–Καλέ μου φίλε Τομ! Στο είχα πει ότι θα τα ξαναπούμε!

–Αλουμινούλη! Αλουμινούλη! Τι ωραία! Είμαστε και πάλι μαζί. Τι κάνεις; Πώς βρέθηκες εδώ;

Ο Αλουμινούλης του είπε τη δική του ιστορία και ο Τομ με τη σειρά του τη δική του. Ευτυχώς και οι δύο είχαν πέσει σε καλές οικογένειες που τους πήγαν στον ειδικό κάδο για ανακύκλωση και δεν τους πέταξαν στα σκουπίδια. Δε περίμεναν την ώρα να γίνουν και πάλι καινούριοι και να πάνε στο επόμενο εργοστάσιο να γίνουν χρήσιμοι για άλλη μια φορά. Τώρα κατάλαβε ο Τομ γιατί τα άλλα προϊόντα στο σούπερ μάρκετ ένιωθαν χαρούμενα. Γιατί επέστρεφαν εκεί δύο και τρεις φορές ύστερα από ανακύκλωση.

Με αυτές τις ιστορίες τούς πήρε ο ύπνος και στα όνειρά τους έμπλεκαν σε νέες περιπέτειες!!!...

Πατρίδα μου αγαπημένη, μήπως είσαι σκλαβωμένη; - Χρήστου Μπάρδα (Γ΄ Έπαινος)

Πώς μπορεί κάποιος να προσδιορίσει τι θα πει σκλαβιά; Σκλαβιά εγώ προσωπικά θεωρούσα μέχρι πριν λίγο χρονικό διάστημα τα τετρακόσια χρόνια πριν το 1821.

Σκλαβιά επίσης εννοώ όταν δύο λαοί έρθουν σε σύγκρουση και κυριεύσει ο ένας τη χώρα του άλλου. Τότε, φυσικό είναι ο κατακτητής να διοικεί τους κατακτημένους όπως αυτός θέλει. Σε αυτή την περίπτωση η ελευθερία και η βούληση του κατεκτημένου λαού πάει... περίπατο. Τελικά σκλάβοι μπορεί να είναι και άνθρωποι με κοινό και μορφωτικό επίπεδο ανύπαρκτο. Πάνω σε τέτοια κορμιά ανθρώπων, δεν είναι λίγοι αυτοί που πάτησαν και έφτασαν σε υψηλά αξιώματα, αλλά μόνο για να ικανοποιήσουν τις δικές τους διεστραμμένες απολαύσεις και για περιττά υλικά αγαθά.

Εγώ μπορεί να είμαι μικρός, αλλά μπορώ να πω με μεγάλη σιγουριά ότι η πατρίδα μου είναι όμορφη και οι άνθρωποι ελεύθεροι από τη φύση τους.

Την Ελλάδα ο Θεός δεν την έφτιαξε με το λόγο μα με τα χέρια του! Στον όμορφο αυτό τόπο, άγγελοι κατεβαίνουν από τα ουράνια που τον ασπάζονται

και τον υμνολογούν! Κάθε γωνιά και ένας συναρπαστικός μύθος. Η ιστορία του τόπου μου από τα βάθη των αιώνων μοναδική!

Η χώρα μου γέννησε σοφούς, φιλόσοφους, ρήτορες, δίκαιους ηγέτες και στρατηγούς παλικάρια. Εδώ άνθισε ο πολιτισμός, τη μόρφωση και το ωραιότερο και σπουδαιότερο πολίτευμα, η Δημοκρατία. Πολλοί λαοί στον κόσμο είχαν και έχουν πρότυπο την Ελλάδα για τη Δημοκρατία και τον πολιτισμό της. Καταλαβαίνω όμως ότι αυτοί οι λαοί έχουν ως πρότυπο το «τότε» και όχι το «σήμερα». Σήμερα αυτά που συμβαίνουν δεν έχουν καμία σχέση με τη Δημοκρατία και τον πολιτισμό. Με μια ματιά και μόνο βλέπεις κανιβαλισμο.

Ποιος ή ποιοι μας απαγορεύουν να ζήσουμε πολιτισμένα και δημοκρατικά; Πώς μπορείς να χαρείς την ομορφιά του τόπου σου, όταν βλέπεις γύρω σου ανθρώπους πεινασμένους και απελπισμένους; Γιατί να πεινάνε παιδιά, να παγώνουν απ' το κρύο και να πεθαίνουν και γιατί οι συνθήκες καλής διαβίωσης να είναι μόνο για λίγους;

Όλα αυτά που βλέπω με προβληματίζουν. Σκέφτομαι ποιος άνθρωπος έχει το δικαίωμα ν' απαξιώνει τον άνθρωπο και να τον εξοντώνει. Ποιος έχει το δικαίωμα να στερεί χαμόγελα από παιδιά; Γιατί κάθε μέρα χάνονται όλο και περισσότερο τα εντελώς απαραίτητα αγαθά από τους ανθρώπους;

Ο πληθυσμός της χώρας μου είναι πολύ μικρός για να συμβαίνουν τέτοια δεινά. Η Ελλάδα μας σαν μάνα γη δίνει στα παιδιά της. Οι παροχές της αρχίζουν από ψηλά με τον ολόχρυσο ήλιο, το γαλάζιο του ουρανού και φτάνουν μέχρι τα σπλάχνα τους. Κάποια παιδιά της όμως έγιναν μητροκτόνοι που την εξόντωσαν και την «σκλαβοποίησαν».

Εγώ φωνάζω δυνατά με την ψυχή μου και όχι με τη φωνή μου! Αποφασίστε σας παρακαλώ ποιοι είστε, δεν σας ξέρω! Αναστήστε την Ελλάδα! Μπορείτε! Μας το λέει και ο ποιητής: «Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει».